

Arrest

nr. 201 920 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Dirk GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dirk GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene verklaart dat ze naar België is gekomen om te studeren. Haar vader met een Spaanse verblijfsvergunning en haar moeder (illegaal) zijn in België. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder, vader en hun kinderen zijn eveneens als betrokkene illegaal in het land. Zij dienen eveneens als betrokkene België te verlaten en terug te keren naar respectievelijk Spanje en Nigeria.

Betrokkene en haar vader en moeder kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat ze terug naar Nigeria kan.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat dat ze niet ziek is.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zhaar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene verklaart dat ze naar België is gekomen om te studeren. Haar vader met een Spaanse verblijfsvergunning en haar moeder (illegaal) zijn in België. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder, vader en hun kinderen zijn eveneens als betrokkene illegaal in het land. Zij dienen eveneens als betrokkene België te verlaten en terug te keren naar respectievelijk Spanje en Nigeria.

Betrokkene en haar vader en moeder kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat ze terug naar Nigeria kan.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat dat ze niet ziek is.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria..”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In casu wordt verzoekster, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn van vrijwillig vertrek verleend wegens een risico op onderduiken.

Verzoekster klaagt aan dat nergens wordt uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken is gebaseerd, daar in de bestreden beslissing nergens een rechtsgrondslag voor de objectieve criteria die in de wetgeving zijn opgenomen, wordt vermeld.

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. De verwerende partij wijst er in haar nota terecht op dat heden artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken, bevat. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Uit de bestreden beslissing is niet meteen duidelijk welke feiten of handelwijzen in verzoeksters geval de vaststelling van een risico op onderduiken onderbouwen. Na lezing van de verweernota en na discussie tijdens de terechtzitting, zijn de partijen het erover eens dat de relevante feiten in dit geval uit volgende motieven blijken: *“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.”*

Wat betreft de vraag welk specifiek objectief criterium bijgevolg in dit geval in aanmerking werd genomen, bij gebrek aan uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, stelt de verwerende partij in haar nota: *“Er kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoekster voldoet aan de objectieve criteria (inderdaad zelf méér dan 1) die in wetgeving vastgelegd zijn en waaruit blijkt dat zij een risico tot onderduiken vormt.”*

Hiermee wordt in de nota nog steeds niet verder verduidelijkt aan welke van de elf concrete objectieve criteria, opgesomd in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, verzoekster dan wel voldoet. Ter terechtzitting daarnaar gevraagd, stelt de verwerende partij dat *in casu* het objectief criterium *“de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan”*, vermeld in artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, in aanmerking is genomen daar dit criterium *“overeenstemt met wat in de bestreden beslissing staat”*. De Raad kan samen met de verwerende partij geen andere objectief criterium, opgesomd in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ontwaren dat in deze zaak in aanmerking werd genomen.

Wat er ook van zij, de vraag of de vaststelling van een risico op onderduiken gepaard moet gaan met de vermelding van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet alsook een aanduiding van het concrete objectieve criterium dat *in casu* in aanmerking werd genomen dan wel of het aan verzoekster en de Raad is om daarnaar te raden, behoeft in dit geval geen nader antwoord.

De Raad acht het *in casu* belangrijker na te gaan of bij de vaststelling van een risico op onderduiken, conform artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek heeft plaats gehad. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat met een aantal elementen geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van het vermeende risico op onderduiken, en verwijst naar het feit dat zij *“net de leeftijd van 18 jaar [heeft] bereikt”*.

Zoals reeds vermeld, wordt verzoekster verweten na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag te hebben ingediend. Verzoekster stelt naar eigen zeggen dat zij in november 2017 naar België reisde, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist. Verzoekster was dus minderjarig bij binnenkomst in België en is pas zeer recent meerderjarig. Hoewel de Raad, samen met verwerende partij, in de bestreden beslissing kan lezen dat met een aantal omstandigheden eigen aan het geval rekening werd gehouden, kan de Raad noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier opmaken dat ook rekening is gehouden met verzoeksters minderjarigheid bij haar binnenkomst in België en tijdens het grootste gedeelte van haar verblijf alhier. Niettemin maakt haar eerdere minderjarigheid wel een specifieke omstandigheid uit waarmee rekening moet worden gehouden bij het bepalen of de feiten of handelwijzen, omschreven in het objectief criterium, haar redelijkerwijs kunnen worden toegeschreven of verweten.

De verweernota laat niet toe anders te besluiten.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet uiteen:

“Verzoekster heeft de nationaliteit van Nigeria. Zij behoort tot een gezin met drie kinderen, allen woonachtig te xxx (stuk 4).

Mevr. J.G., de moeder van het gezin, heeft de Nigeriaanse nationaliteit (stuk 2). Zij is in België sedert 2011, nadat zij eerder jarenlang in Spanje verbleef. Alvorens mevrouw J.G. naar België kwam, verbleef zij in Spanje.

De vader van het gezin is de heer I.P.. Hij heeft de Nigeriaanse nationaliteit. De vader van het gezin heeft een Spaanse verblijfstitel (stuk 5).

Naast verzoekster, hebben zij nog twee dochters. Het gaat om I.N.G. geboren op 27 november 2008 te Madrid (zie stuk 2 en 6). De moeder en vader van het gezin waren verschillende jaren woonachtig in Spanje, hetgeen ook blijkt uit de geboorteplaats van N. De band met Nigeria is compleet afwezig. Daarnaast gaat het om I.M., geboren op 10 juni 2016 te Lier (stuk 2 en 8).

Zij verblijven allen te (...)

Verzoekster heeft net de leeftijd van 18 jaar bereikt (°02.02.2000). Zij is volledig afhankelijk van haar ouders voor het voorzien in haar basisbehoeften. Verzoekster zelf wenste verder te studeren. Hiertoe werden reeds allerlei documenten verzameld om deze aanvraag te ondersteunen (stuk 9).

Verzoekster werd op 27 maart 2018 dan ook op haar thuisadres opgepakt door de politiediensten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé- en/of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. In tegendeel erkent de verweerder uitdrukkelijk dat verzoekster samenwoont bij haar ouders, waarbij hij stelt dat de verwijdering van verzoekster niet in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van dit privé- en/of familieleven.

2. Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- *een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- *en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon

(EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Hof dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit is in casu niet gebeurd door verweerder.

Er wordt in de gemaakte belangenafweging door verweerder vooreerst geen rekening gehouden met de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar ouders. Verzoekster heeft net de leeftijd van 18 jaar bereikt (°02.02.2000). Zij is volledig afhankelijk van haar ouders voor het voorzien in haar basisbehoeften.

Er wordt geen rekening gehouden met de zeer lange duurtijd dewelke de ouders van verzoekster in België (en Spanje) verblijven (ter illustratie: I.N.G. werd op 27 november 2008 geboren te Madrid). Mevr. J.G., de moeder van het gezin, heeft de Nigeriaanse nationaliteit (stuk 2). Zij is in België sedert 2011, nadat zij eerder jarenlang in Spanje verbleef. Alvorens mevrouw J.G. naar België kwam, verbleef zij in Spanje. De vader van het gezin is de heer I.P.. Hij heeft de Nigeriaanse nationaliteit. De vader van het gezin heeft een Spaanse verblijfstitel (stuk 5). Hun band met Nigeria is dan ook, door de zeer lange periode van afwezigheid, teloorgegaan.

Er wordt onvoldoende rekening gehouden met de banden tussen verzoekster en haar zussen. Verzoekster heeft twee zussen. Het gaat om I.N.G. geboren op 27 november 2008 te Madrid (zie stuk 2 en 6). Daarnaast gaat het om I.M., geboren op 10 juni 2016 te Lier (stuk 2 en 8).

Er wordt onvoldoende rekening gehouden met de studieplannen van verzoekster. Hiertoe werd reeds verschillende documenten verzameld om een aanvraag als student in te dienen (stuk 9). Verzoekster wenst zich dus niet te "nestelen" in illegaal verblijf. Met deze voorbereiding voor de aanvraag tot verblijf werd geen rekening gehouden.

Het gezin verblijft te (...). Zij waren allen samenwonend. Verzoekster werd ook op haar thuisadres opgepakt door de politiediensten op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster is bovendien de enige van het gezin die het voorwerp uitmaakt van een bijlage 13septies en de enige van het gezin die thans opgesloten is met het oog op een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Het is dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de verwerende partij stelt dat de repatriëring van verzoekster "niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM" zou staan en geen "ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel" met zich zou meebrengen, zonder afdoende rekening te houden met bovenvermelde elementen (waaruit de beschermingswaarde belangen van verzoekster blijken).

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerder bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het blijkt niet dat een concrete afweging werd gemaakt betreffende de noodzakelijkheid en proportionaliteit van verzoekers verwijdering. Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Bovendien is er, voor zover bekend, geen nieuwe beslissing genomen door verweerder. Nochtans stelt men klaar en duidelijk dat men hiertoe zal overgaan: "Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren".

Het gegeven dat verweerder stelt een “grondiger” onderzoek te zullen uitvoeren, impliceert dat het huidig onderzoek niet grondig genoeg is geweest. Dit laatste illustreert de gebrekkige belangenafweging die door verweerder werd uitgevoerd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet volgt uit deze vaststelling.”

2.3.2.3. Met verwijzing naar relevante feiten en omstandigheden die haar situatie kenmerken, betoogt verzoekster in essentie dat de verwerende partij nagelaten heeft een zorgvuldig en grondig onderzoek te verrichten van verzoeksters situatie in het licht van 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen wordt bevestigd in het feit dat verwerende partij aangeeft een “grondiger” onderzoek te zullen uitvoeren.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing letterlijk kan gelezen worden: *“Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden”*.

De Raad merkt vooreerst op dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering een uitvoerbare beslissing is die verwerende partij een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe uitvoerbare beslissing te nemen kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert de *“beslissing tot verwijdering”* als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt,”*

Het staat niet ter discussie dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing tot verwijdering is in de zin van artikel 1, § 1, 6°. Bijgevolg dient de afweging van, onder meer, het gezinsleven, plaats te vinden *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”*, met andere woorden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Met de motivering dat een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden op een later tijdstip, geeft de verwerende partij zelf aan dat zij zich nog geen definitief standpunt heeft gevormd met betrekking tot het door verzoekster ingeroepen privé- en gezinsleven en geeft zij zelf toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaats gevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de bestreden beslissing in de voorgaande paragrafen overwegingen bevat met betrekking tot het gezinsleven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij besluit dat zij het gezinsleven nog grondiger dient te onderzoeken.

In de nota met opmerkingen wordt omstandig betoogd dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, hetgeen in wezen neerkomt op een *a posteriori*-motivering, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij niet voldaan heeft aan de verplichting vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden bij gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Tijdens de terechtzitting stelt de verwerende partij dat verzoekster meerderjarig is en argumenteert zij dat er in de bestreden beslissing eigenlijk had moeten worden vastgesteld dat er geen beschermenswaardig gezinsleven bestaat. Verder stelt verwerende partij dat verzoekster geen hinderpalen aantoonde die eraan in de weg staan om haar gezinsleven in Nigeria verder te zetten. Tenslotte stelt de verwerende partij dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in dit dossier voor haar volstaat, waarmee zij in wezen aangeeft dat de paragraaf in de bestreden beslissing die verwijst naar een “grondiger onderzoek” *in casu* overtuigend is.

Naast het gegeven dat de verwerende partij wederom overgaat tot een *a posteriori*-motivering, deze keer op mondelinge wijze, merkt de Raad op dat het niet aan de rechtsonderhorige, noch aan de Raad

toekomst te raden in welke gevallen de verwerende partij al dan niet een definitief standpunt heeft ingenomen met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het verweer, zowel in de nota als tijdens de terechtzitting, faalt.

Het tweede middel is in de besproken mate ernstig.

2.3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Naar luid van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht vervuld te zijn wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 8 van het EVRM, is dit te dezen het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot schorsing zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MAES